

РЕШЕНИЕ

№ 7541

гр. София, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7376** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалба от адвокат – пълномощник, от името на А. А. С. – гражданин на Руската федерация, против издадено от заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 10938/19.07.2022 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебните заседания жалбоподателят се явява и заедно с упълномощения адвокат: поддържат жалбата и искането за отмяна на решението, като цяло; представят в превод на български език фото-копия на: призовка за явяване на военна служба; становище от регистрирана в Русия организация „Правозащитен проект „Подкрепа за политическите затворници М.“; три броя извадки от интернет – сайтове, касаещи РФ; две писма в подкрепа на жалбоподателя, от Сдружение „Свободна Русия. В жалбата са изложени доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение.

Ответникът – заместник председател на Държавна агенция за бежанците, посредством юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за правилност и законосъобразност на оспореното решение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за нейната

неоснователност.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане по същество, но е неоснователна.

Жалбоподателят А. А. С. – гражданин на Руската федерация, роден в [населено място] на 30.03.1996 г., руснак по народност, вероизповедание - християнин, семейно положение – неженен. Личните му данни са установени от представения паспорт.

Процесната молба за предоставяне на закрила е подадена на 02.03.2022 г. Проведено е на 09.03.2022 г. интервю, по време на което е заявил следното: на 25.02.2022 г. от [населено място] легално напуснал Руската федерация със самолет и едногодишна виза, като същия ден пристигнал в [населено място]; не е подавал молба в друга държава; роден и живял в [населено място]; през периода 2015 г. - 2016 г. е отслужил задължителна военна служба в сапърни войски, с чин ефрейтор, като оператор на акустични системи, като длъжността му не е налагала боравене с огнестрелно оръжие; през 2021 г. е завършил бакалавърска степен на висше образование по специалност „учител по гражданска безопасност“ в Московския градски университет; в края на 2021 г. в пощенската си кутия намерил призовка от армията, която майка му е запазила, а по-късно е открил още две призовки, които скъсал и изхвърлил; в началото на бомбардировките над У. не е знаел какво да направи и „по чудо“ успял да се сдобие с виза за България, тъй като се страхувал да не бъде мобилизиран; отслужилите по закон и призовани в запас не се изпращат на фронта, но очаквал, че като бъде призован в запас, военните ще използват метод да го накарат против волята му да подпише договор, че е съгласен да се сражава в У.; опасява се, че може да бъде въдворен в затвора за политическата си дейност и моралните си принципи, защото е против войната, във всичките ѝ форми; участвал в няколко протеста против властта, но не във всички, тъй като му се налагало да учи - присъствал на тези от тях, за които е смятал, че са важни за страната му; в М. всеки ден има демонстрации против войната, организирани от опозиционни политици и партии, като някои от приятелите му, които са участвали в такива протести били задържани и обвинени за незаконно участие в тях; бил наблюдател на изборите за руската Дума, към щаба на московските опозиционни политици А. Б. и П. К., по времето, когато изборите са били фалшифицирани, чрез добавяне на фалшиви електронни гласове; не е бил член на политически партии и организации в Русия, а само поддръжник на платформата „Умно гласуване“, на опозиционния политик А. Навални; свързаните с тази платформа политици са считани от властите за екстремисти и е забранено на медиите да наричат войната в У. „война“, а „военна операция“; никога не си е представял, че ако заяви мнение против войната може да бъде въдворен в затвора; ужасява от ситуацията в Руската федерация, където много хора с плакати „война“ са били обвинени в дискредитация и екстремизъм, а някои били арестувани и измъчвани; родителите му останали да живеят в дома им в [населено място] и нямат никакви проблеми, но заради икономическата обстановка в страната това може да се промени в бъдеще; като наборен войник е бил подложен на психологически натиск, но е издържал с търпение и не е имал проблеми с официалните власти и с Полицията; не е имал етнически и религиозни проблеми, не е задържан, арестуван, съден или осъждан, заплашван, не му е оказвано физическо насилие. Представил е: в оригинал диплома за висше образование; фото – копия на: страница от военна призовка; три страници от статии, от електронни медии на английски език; двадесет и три страници от статии, от

електронни медии на български език; осем страници от статии, от електронни медии на руски език; една страница от сертификат за медицинска ваксинация на български и английски език. След като с протоколно определение от 17.10.2022 г. Съдът указа на оспорващия да представи оригинал на фотокопие от призовката за явяване на военна служба, в съдебното заседание на 14.11.2022 г. адвокатът – пълномощник заяви, че се отказват от това писмено доказателство, понеже оригиналът не бил изпратен навреме от родителите.

С процесното решение заместник-председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, като приел, че молбата за закрила е неоснователна, тъй като молителят не обосновава необходимостта от предоставяне на международна закрила и не посочва причини за основателни опасения от преследване в държавата си на произход. Дискредитирана е доказателствената стойност на фото – копие от призовката за военна служба, поради липсата на оригинал, като са развити (с излишни, според Съда подробности) и мотиви, касаещи длъжността на жалбоподателя в Армията на РФ, приложимостта ѝ при разпръскване на масови безредици и пр. Моралните съображения срещу войната и насилието са опровергани от ответника с доводи, че още през 2015 г. А. С. е имал възможност да се възползва от правото да се откаже от активна военна служба и да я замени с алтернативна, но не го направил. Не са приети за основателни и твърденията за опасения, че в страната на произход търсещият закрила може да бъде задържан, измъчван и осъден, поради политическите му дейности и пристрастия, понеже: не е бил член на политически партии и никога не е заемал длъжности в политически организации; въпреки твърденията за участие в демонстрации, за наблюдател на изборите, към щаба на московските опозиционни политици А. Б. и П. К. и привърженик на платформата „Умно гласуване“ на А. Навални не сочи официалните власти и Полицията да са предприемали преки или косвени действия срещу личността му; никога не е бил издирван, предупреждаван, задържан, арестуван, насилван, съден и осъждан в държавата си на произход. Информацията от чуждестранни и български медии, представена от молителя е преценена като „правдоподобна и общоизвестна, но не съдържа никаква конкретна информация, относно въздействието на описаните в тях събития върху личната бежанска история на молителя, поради което се определят с ниска степен на относимост; не се откриват аргументи, които да доказват, че животът на кандидата е в риск и че той е бил изложен на преследване“. Не са кредитирани като доказателства, в подкрепа на бежанската история и публикациите в български медии за това, че А. С.: е пристигнал в страната, с цел да получи политическо убежище, защото „се „страхува от войната, не желае да убива, мрази самия смисъл на войната; подкрепя народа на У. и протестиращите руски граждани и опозиционни политици, срещу диктатурата на П., като е взел участие в импровизирани демонстрации в [населено място]“. В решението са изложени и мотиви за липса на основания да бъде предоставен хуманитарен статут: „няма твърдения, от които да се направи обоснован извод, че чуждият гражданин може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание; срещу него не са били предприети такива действия, нито от официалните власти, нито от някоя конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. От изложеното следва изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т. 1 и т. 2, т. 3 от ЗУБ; установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че

С. А. А. е бил принуден да отпътува от Руската федерация, поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота му или личността му, в случай на въоръжен конфликт; спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Ответникът е анализирал и информацията, съдържаща се в официалните справки, относно актуалната обстановка в Руската федерация, като е приел (отчел), че: „положението в страната не се е променило драстично в негативно отношение през последните две десетилетия; въпреки някои по-строги политики, целящи консолидирането и централизирането на властта в ръцете на управляващата партия, има изградени демократични институции и действащи граждански организации, контролирани от обществото; проблемните сфери, които се забелязват от международните наблюдатели често включват негативното отношение на властта и голяма част от обществото към опозиционните „прозападни“ политици, ЛГБТИ-активистите и външно финансираните неправителствени организации; службата в руската армия е процес, който търпи бавни промени през последните десетилетия, с цел професионализирането ѝ, и създаването на корпуси от платени войници и резервисти; в хода на войната в У. и наложените международни санкции пред страната стои основният проблем с осигуряването на свежи валутни и финансови капитали за поддържане икономическа стабилност, а за обществото- проблемът с постепенното спадане на жизнения стандарт“.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя крайните изводи за липса на основания да бъде предоставена международна закрила приема, че оспорваното Решение № 10938/19.07.2022 г. на заместник - председателя на ДАБ е правилно.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Като недоказани Съдът преценява твърденията за: участие в няколко протеста против властта, „но не във всички“; участие като наблюдател на изборите за руската Дума, към шаба на московските опозиционни политици А. Б. и П. К., по времето, когато изборите били фалшифицирани; опасения, че може да бъде въдворен в затвора за политическата си дейност и моралните си принципи. Начинът на оценяване фактите и предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила“. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст,

минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл. 4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени следните условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“. Настоящият съдебен състав, в контекста на мотивите за оценяване доказателствената стойност на изложените от молителя твърдения приема за случая, че не са изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на чл. 4, § 5, б.б. „в“ и „д“. Макар жалбоподателят да е положил усилия за обосноваване на молбата за закрила твърденията, касаещи участието му в „протести против властта“ и като наблюдател на избори, подкрепящ опозиционни лидери в Русия правилно са преценени като недостоверни (недоказани), въпреки че съответстват на „известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации“ за политическата обстановка там. Разказът, описан в протокола от интервюто не е подкрепен с неоспорими, макар и косвени доказателства, подкрепящи твърденията, които конструират бежанската история. Ноторно известните факти за авторитаризма на президента на РФ и за протестите срещу войната в У. са удобен повод за излагане твърдения за „преследване, основано на различно политическо мнение (см. чл. 8, ал. 1 ЗУБ), респ. за симпатизиране или за съпричастност (членство) към опозиционни групи. Такива твърдения обаче подлежат на доказване. В информацията, съдържаща се в официалните справки за Руската федерация има и твърдения за нарушаване/засягане на основни човешки права (статия от „X. P. U.“ през март 2022 г., че „протестиращите и журналистите, отразяващи протестите са изправени пред риск от хайки, произволно задържане и съмнителни криминални обвинения“), вкл. такива на ЛГБТ – лица. Чл. 9, § 1 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29 април, 2004 г. регламентира, че „актовете, считани за преследване, по смисъла на член 1А от Женевската конвенция: а) трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, или б) трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а)“. Липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещия закрила обуславят извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и конкретно за него не съществува

опасност да бъде задържан и репресиран, в случай че се завърне в страната си на произход. Няма основания да бъде прието, че от страна официалните власти в РФ се предприемат безогледно масови репресии срещу гражданите, изразяващи по един или друг начин недоволство от политиката на президента.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Изложените по – горе мотиви са релевантни и по отношение извъда на ответника за липса на основания, на А. С. да бъде предоставен хуманитарен статут. Съдът приема, че заместник – председателят на ДАБ обосновано е преценил да отхвърли молбата за закрила, вх. № РД 09-В- 433/02.03.2022 г., по описа на РПЦ-С. от А. А. С., тъй като по отношение на него не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като изброените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. С Решение от 30.01.2014 г. на СЕС, по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. „в” от Директива 2004/83, вр. член 2, б. „д” от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт“. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на Руската федерация. Представените от него и приети по делото за сведение: становище от регистрирана в Русия организация „Правозащитен проект „Подкрепа за политическите затворници М.“; три броя извадки от интернет – сайтове, касаещи РФ; две писма от Сдружение „Свободна Русия“, според настоящия съдебен състав не следва да бъдат кредитирани като доказателства, подкрепящи „бежанската история“. Данните за участие в демонстрации (протести) в [населено място], както и целенасоченото, активно медийно отразяване изявите на А. С. не установяват и не доказват твърденията му за причините, поради които е напуснал страната си. Това поведение на молителя, демонстрирано в [населено място] е с цел да легитимира бежанската му история, но не способства за установяване нейната достоверност.

Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени

Решение № 10938/19.07.2022 г., тъй като приема, че то: изпълнява изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК); изводите му като цяло съответстват на материалноправните норми на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на А. А. С. – гражданин на Руската федерация, против издадено от заместник - председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № 10938/19.07.2022 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: